

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a regényben előfordulnak vulgáris szavak, illetve brutalitásra, szexualitásra utaló kifejezések, melyek megzavarhatják egyes olvasóink nyugalmát! A részletet mindenki a saját felelősségére olvassa el!

Jó szórakozást kívánunk!

Arra riadt, hogy éktelen hangon felcsörrent az éjjeliszekrényen álló vezetékes telefon. Összerezzen; még mélyen az álmok világában járt, ahol éppen egy sötét hajú szépség hajolt fölé, és csupasz, forró bőre hozzáért az ágyékához. A nőnek nem volt arca, hollófekete tincsei bársonylepelként borultak rá, és takarták el Damien elől, aki csak karcsú, ruganyos testét, és felfelé meredő melleit látta. Ösztönösen felült, ezzel szétzilálva az álom utolsó, halovány képét, majd az óra digitális, szögletes számaira meredt, melyek kegyetlenül világítva jelezték az időt:

2 : 26

Aletta riadtan fordult felé, és a férfinak csak ekkor jutott el a tudatáig, hogy fel kéne emelnie a kagylót. Ügyetlenül kinyújtotta a kezét, hogy megkeresse a telefont.

- Halló! - szólt bele álomittas hangon.
- Damien? - kérdezte egy ismeretlen, ideges női hang.
- Én vagyok.
- Azonnal ide kell jönnöd!

A férfi megdörzsölte a szemét. Annyira valószínűtlennek tűnt az egész, hogy hirtelen azt sem tudta megállapítani, álmodik-e, vagy már felébredt.

- Ki maga?
- Lea.
- Nem ismerek semmiféle Leát. - Damien hangja ingerülten mordult fel, elöntötte a düh, amiért megzavarták és felkeltették.
- Zoe barátja vagyok. - igazította ki magát a nő. - Ha nem sietsz, mindennek vége. Joan teljesen megőrült. Hallod, Damien? Ha nem jössz ide, Joan meg fogja ölni...
- Várjon egy pillanatot!

Damien megpróbálta kihúzni az éjjeliszekrénye fiókját, hogy papírt és tollat vegyen elő, ám mozdulata olyan szerencsétlenül sikerült, hogy leverte a szekrényen álló vizes poharat. Az hatalmas csörömpöléssel hullt a földre, darabokra tört, és a víz szétfolyt a parkettán. Aletta szeméből teljesen kiröppent az álom. Idegesen kapcsolta fel a lámpát, és kérdően meredt a

férjére. Damien a kezével jelezte bocsánatkérését, majd figyelmét visszairányította a telefonbeszélgetésre.

- Hol van most? - kérdezte gyorsan.

- A cím: Dukes Road 5. A Hanger Hill Parktól nem messze, a Western sugárútról nyílik.

- Tudom, hol van. - hadarta, miközben gyorsan lefirkantotta a címet.

- Siess! Hallod? Siess!

A férfi letette a kagylót, majd felpattant az ágyból, és a fürdőszobába rohant.

- Mi ez az egész? - kiáltott utána Aletta értetlenül. - Hova méész?

Damien figyelmen kívül hagyva a kérdést, megmosta az arcát, majd nekiállt, hogy felöltözzön. Kissé szerencsétlenül érezte magát, ahogy végignézett a testén. Az álom hatása még nem múlt el, a fogságában tartotta, nem eresztette. Olyan fájdalmas görcsben állt az ágyéka, hogy a férfi nehezen tudta csak elviselni, és elterelni róla a figyelmét. Magára kapta az alsónadrágját, és a tegnap este ledobált ruháit - nem volt most ideje tiszta holmit keresni. Még csak meg sem fésülködött, és az egyre sűrűbb borostájával sem törődött. Kiviharzott a fürdőszobából, ám mielőtt a lépcsőhöz rohant volna, eszébe jutott Aletta. Visszasietett a szobába, és lehajolt a feleségéhez, hogy megcsókolja, ő azonban elhúzta az arcát.

- Ki az a Lea? Hova méész, Damien? - kérdezte szemrehányón.

- A disszociatív személyiségzavaros betegemhez, Zoe-hoz. - válaszolta. - Lea valószínűleg az egyik személyisége, akivel még nem találkoztam. Ne haragudj, most nincs időm elmesélni az egészet. Mennem kell, mert veszélyben forog az élete.

- Ez most már mindig így lesz? - fakadt ki a nő. - Zoe-k és Laurák fogják irányítani az életünket?

- Most nem érek rá erről veszekedni.

Damien sarkon fordult, és mielőtt Aletta bármit is mondhatott volna, eltűnt a lépcsőfeljáróban. A nő visszarogyott az ágyra, kezébe temette az arcát, és érezte, hogy felbugyognak nehéz, sós könnyei. Mielőtt azonban eluralkodott volna rajta a sírás ösztöne, megfegyelmezte magát, és arra gondolt, milyen nevetségesen viselkedik. Hiszen ő is orvos, és ha az egyik rákos beteg hívná magához az éj kellős közepén, ő is ugyanúgy tenne, ahogy a férje: félredobna mindent, és sietne, hogy segítő kezet nyújthasson a szenvedőnek, hogy támasza legyen a betegség reménytelen óráiban. Megnyugtatta magát, majd visszafeküdt, de sokáig csak forgolódott, és Damien takaróját ölelte, mely még mindig őrizte a férfi testének melegét.

* * *

Damien fekete Mercedesese csikorogva kanyarodott be a Dukes Road-ra. A férfi becsapta az autó ajtaját, majd lélekszakadva az 5. számú házhoz rohant. Nem törődött vele, hogy hajnali három van, és a hangzavar felébresztheti a szomszédokat. Rátapadt a kapucsengőre, miközben szíve a torkában dobogott, és az izgalomtól alig kapott levegőt. A kerítésen át látta, hogy az emeleten ég a villany, de a csengetésre senki sem válaszolt. Az éjszaka sötétje és némasága úgy telepedett a férfira, hogy szinte megfojtotta. Tehetetlen kétségbeesés kerítette hatalmába, ahogy ott állt, szerencsétlenül és gyengén, és képtelen volt elhallgattatni azt a sürgető, kegyetlen gondolatot, hogy talán elkésett. Lelki szemei előtt megjelent a kép, ahogy Zoe teste élettelenül fekszik a padlón, kék szeme szürkén, fakón mered a plafon felé, és ő már nem tehet semmit. A legszörnyűbb fantáziaképek kezdtek kínozni: felvágott ereket látott, melyekből patakokban ömlik a mélyvörös vér, aztán egy elviselhetetlen fájdalomtól összegörnyedt női testet képzelt el, akivel méreg végzett, és szája szélén fehér hab türemkedik ki.

Hiába nyomta elkeseredetten a csengőt, semmi nem történt, senki nem jött, hogy beengedje. Nem tudott tovább várni, felmászott a kerítésen, majd átlendült fölötte. Azonban mielőtt átérhetett volna a túloldalra, elvesztette az egyensúlyát, és az egyik vascső az oldalába fúródott, pont azon a lágy és érzékeny részen, ahol a bordái véget érnek. Damien megsédült a fájdalomtól, de nem törődött saját sérülésével. A ház felé vette az irányt, futva, mintha az élete múlna rajta. Rátámaszkodott a bejárati ajtóra, majd teljes erejéből ütni kezdte, miközben torkaszakadtából üvöltötte a nő nevét. Még mindig semmi válasz. Elviselhetetlenné nőtt a csönd. Damien rátenyerelt a kilincsre, és ekkor, legnagyobb meglepetésére, az ajtó meglódult befelé. Nyitva volt. Szinte beesett a házba; meg kellett kapaszkodnia az ajtóban, hogy megtartsa egyensúlyát. Kettesével szedve a lépcsőfokokat, felrohant az emeletre, majd berontott a hálószobába.

- Lea! - kiáltotta eszelősen. - Hol van?

Senkit nem látott. Az ágy szépen megvetve nézett rá, az éjjeli szekrényen kísérteties fénnel égett a villany, de a nő nem volt sehhol.

- Lea! - ismételte Damien. A toroka elszorult, reszketni kezdett, ahogy elhatalmasodott rajta a pánik. - Zoe! Lea! Joan! Émilie! - kiabálta egymás után azokat a neveket, melyeket ismert, de egyikre sem reagált senki. A férfi kifutott a hálóból, le a földszintre. Felkapcsolta az összes villanyt, végignézte az összes helyiséget, majd miután ráébredt, hogy feleslegesen keresgél, összeomlott, és lerogyott a nappaliban heverő bőrdíványra. A düh, a félelem és a tehetetlenség egyvelege úgy zúdult rá, mint egy jéghideg zuhany. Ordítani támadt kedve, toporzékolni, törni-zúzni, de csak ült, összeroskadva, mint egy szerencsétlen kis bábu. Mi történik itt? -

kérdezte magától. - Hova tűnt a nő? Mi lehet vele? Miért nem voltam itt? Miért nem értem ide időben? Miért nem segítettem rajta? - marcangolta magát kétségbeesetten. - Ha bármi baja esett, soha többé nem tudok tükörbe nézni! Hogy engedhettem, hogy ez megtörténjen?

Egészen elmerült az önvádban, ezért csak pillanatokkal később hallotta meg a vékony zokogást. Felkapta a fejét, és a hang irányába fordult. Az emeletről szűrődött le a keserves, fájdalmas kis hangfoszlány. Megdobbant a szíve, ahogy elöntötte a remény, majd szinte repülve, felvágatott ismét az emeletre. Ahogy belépett a hálószobába, egy aprócska, meztelen női lábfejet pillantott meg az ágy mellett, a földön. Mekkora idióta vagyok! - korholta magát, hogy nem vette észre az előbb. Odaugrott, és letérdelt a nőhöz. Zoe összekuporodva feküdt, térdét a mellére húzta, és átkulcsolta vékony karjaival. Mindössze egy atléta és egy puha pamutból készült franciabugyi volt rajta; a combja és a karja teljesen fedetlenül maradt, így Damien előtt teljes valójukban tárulhattak fel a borzalmas sebek.

- Lea? - kérdezte bizonytalanul a férfi. A nő ráemelte kipirult, sírástól maszatos arcát, néhány pillanatig bizonytalanul méregette, mintha nem ismerné fel, majd szemébe lassan visszatért az élet.

- Damien! - rebegte elfúló hangon, majd felemelkedett, és szorosan átölelte a férfit. - Úgy örülök, hogy itt vagy! Annyira örülök, hogy itt vagy! - ismételte, miközben a férfi kemény vállába fúrta az arcát, és könnyeivel összemaszatolta az ingjét. Ő meglepődött a váratlan öleléstől - eddig elképzelhetetlennek tartotta, hogy a nő ilyen közel engedje magához, hiszen még a puszta érintésre is alig tudta rávenni. Megpróbált kissé arrébb húzódní, de a nő utána kapott, és visszarántotta. - Ne engedj el! - kérte esdeklón. Olyan erősen préselte a testét Damienhez, hogy ő érezte a nő minden heves kis szívdobbanását, reszkető lélegzetvételét, és érezte fiatal domborulatait is a mellkasán. Aztán valami mást is érzett: forró nedvességet, mely szétáradt a hasán, elborította, átázta a ruháját. Lenézett, és rábámult az egyre terjedő vérfoltra az ingjén és a nő vékony felsőjén.

- Úristen! - szakadt ki belőle, és erőteljesen eltolta magától a nőt. Az volt az első gondolata, hogy Zoe-ból ömlik a vér, és el kell valahogy állítania. Nem törődve semmivel, felhúzta a nő atlétáját, hogy megkereshesse a sebet. A nő mellkasa gyors ütemben emelkedett és süllyedt, miközben Damien durva ujjai végigszántottak rajta, nem figyelve arra, hogy esetleg fájdalmat okozhat. Aztán visszahúzta a kezét, és értetlenül figyelte a vér útját saját magán. Nem Zoe vérzett, hanem ő. Ebben a pillanatban már a fájdalmat is érzékelte, melyről mindeddig nem vett tudomást, de most olyan kegyetlenül mart belé, hogy úgy érezte, menten elájul.

- Van itthon valami kötszere? Fertőtlenítője? - kérdezte Zoe-tól elcsukló hangon. Közben kigombolta az ingjét, hogy szemügyre vehesse a sérülést, melyet a kerítés okozott. A nő

felállt, borzongással vegyes izgalommal figyelve a férfi tökéletes, izmos felsőtestét, göndör, fekete szőrrel borított mellkasát, lapos hasát, melyen vörös festékként csordult végig saját, forró vére. Hátborzongatóan gyönyörű látványt nyújtott, és a nő eksztatikus szenvedéllyel bámult rá. Damien felnézett a szemébe, és összerezsent, amint észrevette a mohón csillogó vágyat az arcán.

- Itt fogok elvérezni a szőnyegén... - próbálta meg egy humorosnak szánt mondattal elütni a dolgot, de *Lea* még csak el sem mosolyodott. Átszellemült arckifejezéssel ment ki a fürdőszobába, majd tért vissza az elsősegély dobozzal. Damien kinyújtotta a kezét, hogy elvegye tőle, de a nő megrázta a fejét, és leült vele szemben a padlóra. Elővett egy nagydarab vattát, majd ráöntött egy adag fertőtlenítőt, és elindult a férfi felé.

- Talán majd én... - makogta zavartan Damien, de *Lea* egy határozott mozdulattal a szájára tette a mutatóujját, hogy elhallgattassa. Aztán a kezét lejjebb csúsztatta a férfi mellén, majd oldalán, miközben teljesen összevázta magát. Elgondolkodott egy pillanatra, majd ajkaihoz emelte az ujjait, és parányit kidugta apró, rózsaszín nyelvét, hogy megízlelhesse a férfi véréét. Damien moccanni sem tudott a döbbenettől. *Lea* lehunyta a szemét, megremegett, mint aki a gyönyör legmagasabb csúcsára hág éppen, aztán újra az orvosra szegezte a tekintetét.

- Te vagy a leggyönyörűbb férfi, Damien Porter, akit valaha láttam. - suttozta.

Damien hirtelen rettenetesen zavartnak érezte magát, és a vérveszteségtől kissé el is szédült. Ébersége alább hagyott, és valami távoli úrön keresztül érzékelte a nő szavait és látta mozdulatait, amint fölé hajol a fertőtlenített vattával. Mikor azonban a jód belemart a sebébe, magához tért, és felszisszent.

- Hihetetlen, mennyire nem bírjátok a fájdalmat, ti férfiak. - mondta a nő.

- Bocsásson meg a kis közjátékért! - mentegetőzött Damien. - Nem volt könnyű bejutni magához, mint a mellékelt ábra mutatja...

- Légy szíves, ne magázz! Kiráz a hideg ettől a hivatalos stílustól. Én nem olyan lány vagyok, tudod, Dame, drágám?

A férfi nem tudott visszatartani egy zavart kis mosolyt, holott a körülmények nem igazán adtak okot rá. Egyetlen ember szólította Dame-nek egész élete során: a legelső barátnője, még a gimnáziumban. Csinos, szőke, temperamentumos teremtés volt, valamivel tapasztaltabb, mint a férfi, így ő vezette be a kamasz Damient a szerelem rejtelmeibe. Most olyan távolinak tündek azok a gondtalan évek, a lány mosolya és esetlen, butuska kapcsolatuk, hogy a férfi alig tudta felidézni.

- Akkor hát... - dadogta. - Maga... illetve... te vagy *Lea*, igaz?

- Látod, megy ez neked, édesem, mint a karikacsapás. - nevetett a nő, majd egy pillanattal később hozzátette: - Kész!

- Tessék? Nem értem.

- A sebed, te kis hülye. - *Lea* játékosan összeborzolta Damien haját, majd a kezébe nyomott egy halom kötszert. - De azért szorítsd oda, mert még vérzik. És legközelebb óvatosabban mássz át a kerítésemen. - Gyöngyözve felkacagott, de édes női hangjába valami megmagyarázhatatlan gonoszság vegyült.

- Erről jut eszembe... miért hívtál ide? Most, mintha kissé nyugodtabb lennél, mint mikor rád... találtam. - a férfinak még nagyon szokatlan volt ez a közvetlen stílus, ezért tudatosan kellett figyelnie a szavaira.

- Nem akarsz bekapcsolni a kis diktafonodat? - kérdezte elnézően *Lea*.

- De, köszönöm! - Damien szerencsére tegnap este a nadrágja zsebében felejtette a diktafont, így most itt volt nála. Magában hálát adott az égnek saját feledékenységéért, majd gyorsan előhalászta a készüléket, és elindította.

- Tehát... miért hívtál? A telefonban azt mondtad, Joan meg akarja ölni Zoét. Mi történt?

- Hazudtam. - válaszolta vidáman a nő. Damiennek elkerekedtek a szemei, és a torkán fagyott a szó.

- Látni akartalak. - folytatta *Lea*, miközben fürkészően a férfire nézett. - A többiek nem engedik, hogy elmenjek a rendelésedre, ezért kitaláltam, hogy ide csallak.

- Ez nem volt szép. - mondta Damien higgadtságot erőltetve magára, de legbelül fortyogott a dühtől. Úgy érezte magát, mint egy nyomorult rongybaba, akit egy rossz gyerek kénye-kedve szerint rángat. - Nem szép, hogy hazudsz nekem! Miért nem mondtad meg az igazat?

- Akkor eljöttél volna? Ha azt mondom, hogy egyszerűen csak látni akarlak, felkelsz a feleséged mellől, és ide autózol?

Damien megadóan megcsóválta a fejét.

- És ha azt mondtam volna, hogy szeretkezni akarok veled?

- Hogy.. mi?

- Igen, Dame... megfordult a fejében. - *Lea* kinyújtózta hosszú combjait, majd végigsimított lapos hasán. - Tudod, szívem, ahogy itt ülsz a szobámban, félmeztelenül és véresen, hihetetlenül kíváncs vagyok.

A férfinak gombóc gyűlt a torkába, amit sehogy sem tudott lenyelni. Megpróbálta elhessegetni ösztönös gondolatait, melyek egyre követelőzőbben kerítették hatalmukba, és végül így felelt:

- Én az orvosod vagyok, *Lea*. Nem tekinthetsz rám így... nem gondolhatsz rám férfiként!

- Ez a legnagyobb baromság, amit valaha hallottam! - legyintett a nő. - Te elsősorban férfi vagy, és csak azután orvos.

- Nem! - ellenkezett Damien. - Én most elsősorban orvos vagyok. És számodra mindig is csak orvos leszek. Ezt el kell fogadnod, különben nem tudok segíteni. Nem fantáziálhatsz rólam, ez nem helyénvaló...

- Nem helyénvaló... - ismételte szórakozottan a nő, majd felállt, és színpadias mozdulatokkal körbesétált a szobában. - Mondd, szépnek találsz?

- Lea...

- Csak válaszolj! Melyikünk tetszik neked a legjobban? Zoe? Émilie? Joan? - itt gúnyosan felnevetett, majd kiegészítette a felsorolást: - Vagy én?

- Hányan vagytok? - kérdezte Damien, akiben hirtelen felébredt a remény, hogy kicsikarhat néhány fontos információt a betegből, és mégsem fullad tökéletes kudarcba ez az éjszaka. *Lea* felvonta a szemöldökét, és kéjesen megnyalta a szája szélét.

- Játsszunk egy játékot, jó? Én válaszolok minden kérdésedre, ha te is válaszolsz az enyémekekre.

- Megpróbálok, ha olyan kérdéseket teszel fel, melyekre válaszolhatok. - egyezett bele vonakodva a férfi. *Lea* leült az ágy szélére, egyik lábát felhúzta, a másikat hagyta hanyagul lelógni a földre. Lábfeje olyan közel volt Damien térdéhez, hogy ha egy kicsit megmozdította, hozzáért. Ezt kihasználva, nagyon finoman és gyengéden bele is rúgott a földön ülő férfiba.

- Szóval szexinek találsz? - kezdett bele. Damien felsóhajtott.

- Csinos, vonzó nő vagy, de nyilván ezzel te is tökéletesen tisztában vagy.

- Igen. - helyeselt *Lea*, miközben a lábujjaival felkúszott Damien térdére. - A pasik megőrülnek értem. Tudod, én nem félek a pasiktól, egyszerűen imádom őket! Szeretek szórakozni velük, és mindenféle csúnya dolgot művelni. - felkuncogott. - Zoe helyes csaj, de még szűz, Émilie úgyszintén, Joan pedig... hát nincs az a férfi, aki őt...

- Szóval te nem félsz a férfiktól, nem félsz az érintéstől, nem félsz az intimitástól... - vágott közbe Damien. - A többiek miért félnek?

- Nem tudom. - forgatta a szemét a nő. - Én szoktam egyedül randizni.

Hirtelen felragyogott az arca, és széles mosolyra húzta a száját.

- Hé! Akarod, hogy elmondjak egy mocskos kis titkot?

- Persze. - bízta a férfi.

- Emlékszel a hotelre? A Four Seasons-re?

- Ahol Zoe felébredt valamelyik reggel...? - Damien kiegyenesedett, és minden idegszálával a nőre összpontosított. - Te ott voltál?

- Naná! Ki más lett volna ott? Felhívott egy faszi, többször is találkoztunk már... tudod, olyan unatkozó üzletember, aki hétvégeként otthon hagyja a családját, és egy másik városba megy kefélni. - miközben beszélt, lábujjaival végigsimított a férfi lábszárán, aki észre sem vette az érintést, annyira koncentrált. - Szóval ez a pasas közölte velem, hogy a Four Seasons-ben szállt meg, és látni akar. Átmentem hozzá, és egy irdatlan nagyot dugtunk.

Damien zavartan köhintett, nem igazán tudta, mit felelhetne erre. *Lea* hideg lába közben becsúszott a nadrágja alá, és hozzáért a bokájához.

- Neked is vannak ilyen gusztustalan vágyaid? - kérdezte őszintén a nő.

- Mifélénk?

- Hogy térdelő pózban kikötözz az ágy sarkához, fölém állj, és az arcomra élvezz...

Lea olyan kislányos bájjal ejtette ki a szavakat, mintha éppen egy óvodai mondókát szavalna.

Damien úgy érezte, mintha egy husággal vágták volna tarkón.

- A szentségit! - szakadt ki belőle, majd durván megragadta a nő lábfejét, amely már egészen bent járt a nadrágja szárában, és eltaszította magától. Éktelen haragot érzett, de nem tudta megállapítani, hogy saját maga, vagy a nő iránt, vagy az iránt a szemétláda iránt, aki ezt művelte vele. Meg tudta volna ölni azt a férfit! Ez a nő súlyos beteg, és még csak tudatában sincs annak, ha aljas módon kihasználják.

- Haragszol? - kérdezte ártatlanul *Lea*.

- Gyakran előfordul ez? Hogy ilyen... alakokkal találkozgatsz...? - alig tudta visszafojtani az indulatait.

- Féltékeny vagy? - kacsintott a nő, de a férfinek semmi kedve nem volt tovább játszani. Felpattant a földről, és erélyesen megrázta *Lea* törekeny vállait.

- Válaszolj! - kiáltott rá. - Milyen gyakran csinálod ezt?

Ekkor egészen elképesztő dolog történt. A nő arckifejezése borzalmas grimaszba torzult, szeme összeszűkül, ajkát olyan erővel préselte össze, hogy kifutott belőle minden vér. Kitépte magát Damien karjaiból, hátraugrott, összegörnyedt, mint egy szűkölő kutya, aztán menekülni kezdett.

- Ne! Ne! - kiáltotta a rettegés legmélyebb hangján. - Ne! Kérem! Ne! Kérem! Kérem!

Oldalra hengeredett, de nem tudta felmérni az ágy szélességét, ezért halk puffanással a földre zuhant. Damien odaugrott, hogy felsegítse, de ezzel csak még jobban megijesztette. Felordított, szeméből hatalmas, üvegszínű könnycseppek gördültek ki, reszketett és követhetetlenül hadonászott.

- Nyugodj meg! - Damien lehajolt hozzá. - Semmi baj, nem akartalak bántani! Ne haragudj! - de a nő meg sem hallotta.

- Ne! Fáj! Nagyon fáj! - ordított fel, majd a hasára gördült, és mint valami riadt gyík, bekúszott az ágy alá. - Hagyjanak békén! Hagyjanak békén!

Damien utána nyúlt, elkapta a lábszárát, de a nő olyan erővel rúgkapált, hogy képtelen volt megtartani. Vékony lába kicsusszant a férfi ügyetlen kezéből, majd a következő pillanatban visszarúgott, és úgy arccsonton találta Damient, hogy ő egy pillanatra szinte teljesen megvakult. Zoe kibújt az ágy másik végén, majd négykézláb mászva az ajtó felé menekült, miközben elviselhetetlen, szívszaggató hangon zokogott, és összefüggéstelenül hadart.

- A lábak... a lábak... és a fény... látod... a fényt... látod.... nem bújhatsz el, utánad jönnek, utánad jönnek... ó... látod.... látod.... ó.... hallod.... a nevetés.... a nevetés... Ne! Kérem ne! És a lábak... a lábak jönnek....

A férfi végre összeszedte magát pillanatnyi kábulatából, és a nő után iramodott. A lépcsőnél sikerült utolérnie. Zoe önkívületi állapotban vergődött. Szaggatottan, gyorsan szedte a levegőt, az arca egészen elvörösödött az adrenalintól, mely úgy áradt szét ereiben, akár valami pusztító mérég. Damien nem akarta újra megijeszteni azzal, hogy lefogja, ezért csak annyit mondott rémült hangján:

- Maradj itt! Rendben? Azonnal jövök! Visszajövök, megígérem, csak lemegyek a kocsinhoz. - azzal leszaladt a lépcsőn. A bejárati ajtóban megtalálta a kulcsot, így most már nem jelentett számára akadályt a kapu. Kivágatott az autóhoz, feltépte az ajtaját, majd a kesztyűtartóból elővett egy kisméretű, fekete dobozt. Mindig tartott magánál nyugtatókat, épp az ilyen váratlan helyzetek miatt. Előkapott egy Seduxen-injekciót, majd visszasietett a nőhöz. Zoe szerencsére még mindig a lépcsőnél feküdt, bár cseppet sem jobb állapotban.

- Most beadok neked egy nyugtatót. - közölte vele a férfi, majd óvatosan felemelte a nő kezét. Ő minden erejével szabadulni próbált, ezért Damiennek mindkét karjára szüksége volt, hogy a földön tartsa. A szájához emelte az injekciós tűt, fogaival letépte róla a védőkupakot, majd durván a hideg csempéhez préselve a halálfélelemtől ordító, rúgkapáló nőt, a könnyök hajlati vénájába fecskendezte a Seduxent. A gyógyszer mindössze néhány, de végtelenül hosszúnak tűnő perc alatt fejtette ki hatását: Zoe elernyed, arca megnyúlt, szemei elnehezültek, és a rettentő kiáltások is elhaltak.

- Hallod.... a nevetést...? Ahogy jönnek.... értem.... - nyöszörögte még utolsó erejével, aztán elhallgatott. Damien nagyon mély, őszinte sajnálatot érzett iránta. Vigyázva felemelte a padlóról, a karjaiba kapta, majd lassú léptekkel a hálószobába vitte. Mikor lefektette, és betakarta a puha paplannal, felderengett előtte a kép, ahogy aznap este Nicky-t, a saját kislányát altatgatta. Önkéntelenül előtört belőle a védelmezés ősi ösztöne, és nem tudott uralkodni a vágyon, hogy gyengéden végigsimítsa a nő kábult arcát. Most, hogy

megnyugodott, és elsimultak a vonásai, olyan szép volt, akár egy porcelánbaba. Érintésére a nő kinyitotta a szemét, és nagyon halványan elmosolyodott.

- Da...mi..en... - suttogta alig hallhatóan.

- Vigyázzok rád, amíg el nem alszol. - mondta lágyan a férfi.

- Most nem bánthat Joan... - nyögte a nő kábultan. - Elmondom, amit... tudni... amit tudni... akartál...

- Most ne erőltessd meg magad, majd holnap elmondod. - válaszolta Damien kedvesen. Zoe kinyújtotta felé a karját, és óvatosan megfogta a férfi hatalmas kezét.

- Tudni akartad... Damien... - kissé lebiggyesztette az ajkait. - Tízen vagyunk... tízen... - elmosolyodott, aztán lehunyta a szemét, és nem mozdult többé.

Damien még egy órát mellette maradt, míg odakint világosodni nem kezdett, és meg nem szólaltak a londoni reggel első, ébredező hangjai. Aztán, miután úgy ítélte, hogy a nő biztonságban van, lassan, fáradtan felegyenesedett, átkötözte a sebét, eltakarította a vért, és az éjszaka nyomait, majd gondterhelten, borúsán, és rettenetesen frusztráltan elindult hazafelé.

Miközben fásultan vezetett, úgy érezte, mintha nem önmaga lenne. Mintha a szürke aszfalt, az elsuhanó, békés házak, az enyhe, hajnali szellő fodrozta lombok, és a duruzsolva alásimuló Mercedes ismeretlen lenne, és nem tartozna hozzá. De a saját érzései sem tartoztak hozzá, idegenek, nyomasztóak voltak: Laurára gondolt, ahogy a galériában hozzábújt, ahogy vigyázva, nehogy összepiszkolja hófehér ingjét, a szájához emelte a csokoládéba mártott, édes gyümölcsöt, ahogy rámosolygott, és biztatást várt tőle, mielőtt kilépett a zsibongó tömegbe. Aztán Zoe tűnt fel előtte, az új Zoe, akit az elmúlt néhány órában megismert. Gondolatban végigfuttatta lelki szemeit alig fedett testén, látta a mohó vágyat vadul csillogó szemében, telt ajkait, amint megízlelték az ő véréét. Felsőhajtott, majd bekapcsolta az autórádiót, hogy megpróbálja elterelni a figyelmét saját belső hangjáról. De az túlkiabálta a reggeli híreket, befészkelte magát a tudatába, és nem hagyta legyőzni magát. Az elmúlt huszonnégy óra eseményei teljesen összezavarták, megváltoztatták. Hogyan lesz képes küzdeni ellene? Hogyan tudja elfojtani vágyát és kíváncsiságát? Hiszen ő is csak férfi, ősi ösztönöktől hajtott teremtmény, aki a génjeiben hordozza a vadászat, a hódítás ösztönét, és a folyamatosan sürgető, örült szexuális vágyat. Rettegés fogta el, ahogy elképzelte: egyszer elfogy az ereje, megadja magát, átengedi az irányítást annak a földöntúli erőnek, amely egy szempillantás alatt maga alá gyűri, felfalja, bekebelezi. Vajon mi történik majd? Mi lesz, ha Laura felhagy a távolságtartásával, és felfedve valódi arcát, megmutatja azt az érzéki, vad, kívánatos nőt, amit más férfiak már láttak? Mi lesz, ha *Lea* gyakran kerül felszínre, és csillapíthatatlan szenvedélye egyszer csak átragad rá? Képes lesz-e megállni? Képes lesz-e türtőztetni magát?

Aztán Aletta jutott eszébe, ahogy néhány órája magára hagyta a hitvesi ágyban. Mekkora fájdalmat képes eltűrni az a szerencsétlen asszony? Damien egyre feszültebb és ingerültebb lett saját gondolataitól. Nagyobb sebességre kapcsolt, és szinte süvített az utakon. Haza akart már érni, kikapcsolni, lefeküdni, és legalább pár órára megszabadulni a valóságtól.

Miközben ezen tépelődött, fel sem tűnt neki, hogy hiányzik valami a nadrágzsebéből - valami, amit az örült sietség közben ejtett el a nő lakásában: a tárcája.

Ha érdekel a folytatás, látogass el hozzánk újra és szavazz! Hiszen ez egy interaktív regény, vagyis Veletek együtt szeretnék megírni a történetet, Veletek együtt alkotjuk meg a karaktereket és a cselekmények szálait! Folyamatosan kerülnek fel új részek, amelyeknek folytatásáról szavazhattok. A szavazás menetéről bővebben a „Szavazás” menüpont alatt tájékozódhattok! Az új rész két hét múlva jelenik meg, de addig is rengeteg nyeresemény és szórakozás vár a weboldalon!

<http://bestseller2010.hu/>